నకటులలో మనిషి

— కాటూరు రవీంద్ర-త్రివిక్రమ్

[illegible]

“[illegible] ... చరిత్రగతిని మార్చేసిన [illegible] ప్రకటించి వెళ్ళాడు [illegible]!

అయిపోయింది.

ఆ వేటితో ఎ. సి. ఆర్. (కాన్ఫిడెన్షియల్ రిపోర్ట్) ఖరాయి.

గుండె పిడుస్సపోవటానికి ప్కె వెళ్ళిన పొయ్యి 'ఎర్రి'గా వెనక్కొచ్చింది. అక్కడి నుండి ఊపిరి [illegible] దాటింది.

గొర్రెక పిస్సి [illegible] గోజాలయింది, ఇంటి దగ్గర జ్ఞాపకం ఉండదు.

ఏది — ఇలాంటప్పుడే ఉపిరి పోతుంది! గుండె గొంతుకు, బిగుసు పోయినట్టు గుండెని నొక్కేసే అవాయి విప్పుటది. ఇంకా అలాగే ఉండిపోయింది.

వెళ్ళాలి.

తప్పదు.

వెళుతుంటే వెనక నికిలింతలు.

వెధవలు — నవ్వు పేసే పొరపాట్ల జ్ఞాపకం ఉంచుకోరు.

ఈ లోకంలో ఉన్న దోగమే ఇది!

'స్ప్రింగ్ డోర్' దాటి వెళ్ళాడు.

“కంగ్రాచ్యులేషన్స్, మిస్టర్ ఆనంద రావ్! యూ ఆర్ ప్రొమోటెడ్ ...”

పేట వాళ్ళాడు.

“అయామ్ వెరీ సారీ, సర్. ఇటువంటిదిలా జరగదు.” సిగ్గుతో సగం చచ్చి ఉన్నాడు ఆనందరావు.

“వాటీజ్ దిస్ జోక్! నీకు ప్రమోషన్ వచ్చిందోయ్...ఇదుగో—నా దగ్గర ఉంది ఆర్డరు.” కాగితం చేతి కిచ్చాడు మానేజరు.

ఆనందరావుకి నిజంగా మతి పోయినట్లనిపించింది.

వణుకుతున్న చేతులతో అందుకున్నాడు.

“ఈ నెల పదిహేను నుండీ ప్రొబేషన్ ఆఫీసరుగా బదిలీ చేస్తున్నాం ... ఆఫీసులో జాయిన్ కావలెను ...”

“థాంక్యూ...థాంక్యూ వెరీ మచ్, సర్!” ఇప్పటికి అతనిలో ఆనందవాహినికి కవాటాలు అడ్డు తొలిగేయి.

హస్తచాలనం చేస్తూ “ఈ రోజు కూడా ఆలస్యంగా వచ్చావ్, అవునా?! కనీసం ఆఫీసర్‌గా నయినా 'పంక్చు

టూరిట్' నిలబెట్టుకొంటానని ఆశిస్తాను ...'' అన్నాడు మానేజరు.

''తప్పక.'' కాంతి నిండిన మొహంతో అన్నాడు.

''ఓకే. యూ కెన్ గో.''

''థాంక్యూ, సర్.'' బయటు వచ్చాడు.

బయటు కొచ్చాకే ముఖ భంగిమ మార్చేశాడు. కొంచెం వికారం తెచ్చి పెట్టుకున్నాడు.

''ఏమాత్రం పొరికింది, గురూ?''

''చేతులు పిండిన ట్లున్నాయి!''

''ఉదయమే ఎన్ని గంటలకు నిద్ర లేచావు, మిత్రమా?'' కృష్ణమూర్తి వాక్యాలు ప్రాంతికం చదివాడు.

సీరియస్‌గా వెళ్ళి సీట్లో కూర్చున్నాడు.

తన పనిలో నిమగ్నుడైనాడు.

కొద్ది నిమిషాలపాటు అతని మీద భరోత్సాలు, విసుర్లు గాలితో స్వేచ్ఛగా విహరించాక సద్దు మణిగింది.

* * *

''సూడు, దినేష్! నిన్న నీతో 'ఇంపోర్టెడ్' సూటింగ్స్ గురించి చెప్పాను. ఇంకా ఉన్నాయా?''

కాఫీ 'సిప్' చెయ్యటం మాని ఆనందరావు కేసి ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

''ఒరేయ్, నిన్నటో పెద్ద లెక్చరిచ్చావ్. మధ్యతరగతి వాడికి 'సూటింగ్స్' అందని ద్రాక్షపళ్ళని, సంవత్సరం నుండీ నీ కుర్రాడికి బట్టలు కొనలేదని, నీ ఆవిడకి చీరలు లేవని, వాళ్ళని చూస్తే బాధగా ఉందని ...''

''స్టాప్, స్టాప్, స్టాప్! అది నిన్న ... దాంట్లో అబద్ధం లేదు. ఈ రోజు జీవితం మలుపు తిరిగింది. నాకు ఆఫీసర్‌గా ప్రమోషన్ వచ్చింది.''

''ఓరి, ఇడియట్! ఇంత లేటుగానా చెప్పటం? ! కమాన్. గెట్ రెడీ ఫర్ బిగ్ పార్టీ.'' భుజం మీద చరిచేడు.

''ఒరేయ్! నా చేతి కింకా డబ్బులేమీ రాలేదు. నన్ను ముందుగా అప్పుల్లో దించెయ్యకు.''

''నీకు అప్పిచ్చే గలవాణ్ణి నేనుండగా ఇంకేం భయం?''

''అద్సరే. ముందు ఆ సూటింగ్స్ చెయ్యి జారకుండా చూడు.''

''మరేం భయం లేదు. ఈ రోజే వాటిని టైలర్ కిప్పించే బాధ్యత నాది. పద్దాం, పద...''

లేచారు.

''ఒరేయ్! జీవితం ఎంత విచిత్రం!'' విస్మయానికి, ఈ రోజుకీ తేడా తలుచుకుంటూ అన్నాడు ఆనందరావు.

''అసలు మనిషే ఒక విచిత్రం! ఆ విచిత్రంలో నుంచే అనేక విచిత్రాలు పుడతాయి.'' నవ్వేడు దినేష్.

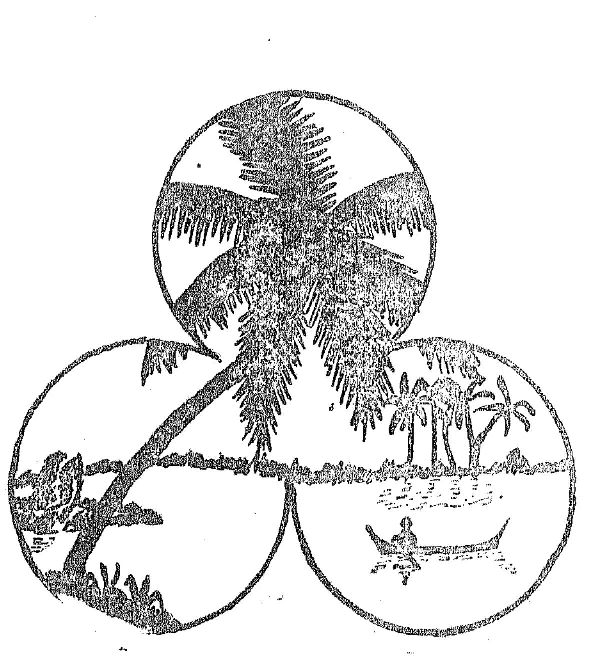

బయలు
చిత్రం—జె. ఎల్. నారాయణ (కర్నూలు)

''క్రొత్త సూట్‌తో నేను బాగుంటానా?''

''ఆఫీసర్‌లా ఉంటావ్! నీకేంరా— మంచి పర్సనాలిటీ ఉంది.''

''పొగడకు. గర్వం వచ్చేస్తుంది.''

''ఫర్వాలేదు. రోగం వస్తుందన్న భయం ఉన్నా ఎప్పుడూ పనికిరానివి అరగించకు. నీకు గర్వం వచ్చే ప్రమాదం లేదు.''

''ఇంట్లో ఇప్పుడివరికీ నా ప్రమోషన్ గురించి చెప్పదలుచుకోలేదు!''

''పూర్ చేప్స్! కనీసం మీ ఆవిడకి చెప్పరా ... నీతో ప్రతిదీ ఆవిడకు సగం కదా?''

''నా కదో సరదా! మనుష్యుల మనస్తత్వాల్ని పరీక్షించి, వాళ్ళమీద పరిస్థితుల ప్రభావాలను గుర్తించడం... అందువల్ల ఆలస్యంగా చెబుతాను.''

''నీ 'సైక్రియాటిస్ట్'గానో తర్ఫీదు కావలసింది నువ్వు.''

''థాంక్స్ — చాలా రోజులకు నా హాబీ గుర్తించిన వాడివి నువ్వొక్కడివే!''

ఇద్దరూ బిగ్గరగా నవ్వేశారు.

రోడ్డుమీద వెళుతున్న వాళ్ళు ఆగి, విడ్డూరంగా ఆ ఇద్దరికేసి చూశారు.

* * *

''మధూ! ఏయ్, మాధవీ ...''

వంటింట్లోంచి పరుగున వచ్చింది. కంగారుగా భర్తని చూసి తెల్లబోయింది.

''ఏమిటే, మీరేనా! ఎంత బాగున్నారండి!'' మురిసిపోయింది.

''బాగుంది నేనా, ఈ సూటా?''

''అదేమిటండీ — సూటు. సూటులో మీరు ఎంతో బాగున్నారు. అచ్చం ఆఫీసర్లా ఉన్నారు.''

''బాగుంది! సూట్ వేసుకున్నాను గనుక ఆఫీసర్ని కావాలంటావ్. ఎవరన్నా వింటే నవ్విపోగలరు. దీనికి నాలుగొందలు అయ్యింది!''

మాధవి ఉలిక్కిపడింది.

''నాలు గొందలా? !''

''మరేమి టనుకున్నావ్? ఇది ఫారిన్ గుడ్డ.''

ఆమె ఉత్సాహం సగం చల్లారి పోయింది.

మౌనంగా వంటింటివైపు వెళుతున్న భార్యని కొంగు పుచ్చుకుని వెనక్కి లాగేడు.

''ఏం? అలా గుంయిపోయావేం?''

''ఏం, లేదు.'' నిర్లిప్తంగా అంది.

''నీకు చీరలు కొనలేదనేగా?''

పేలవంగా నవ్వింది.

''బాబుకి, పాపాయికి బట్టలు తేలేదనా?''

ఆ నవ్వు అలాగే ఉంది.

''నాకు మౌనం చాలా అయిష్టం. సమాధానం కావాలి.'' మొహం జేవురించింది.

''మనం ఎదిగామా? నిజంగా ఎదిగామా? ఎదగాలని ఎగిరి క్రింద పడుతున్నామా అనిపించింది. అంతే!''

''వెరీ గుడ్! కథ వ్రాయి బాగుపడతావ్.'' వ్యంగ్యంగా అన్నాడు.

''జీవితం కంటే పెద్ద కథ ఏముంటుంది! వస్తాను. వంటింట్లో అన్నం పొంగిపోతుంది.''

''నిజం, మాధవీ! నా సంతోషం కూడా అంతే. పొంగింది. పోయింది కూడా.''

''ఎందుకని?''

''నే నేమని కలలు కన్నానో తెలుసా? ఈ సూటులో నిన్ను చూసి, ఓ ఎర్ర గులాబీ తెచ్చి, అందంగా అమర్చి, తియ్యటి ముద్దు ...''

ఆమె లేదు!

అన్నం అప్పటికే పొంగి ఒలికిపోయింది.

'స్టౌ' సగం చల్లారింది.

సూట్ విప్పేసి, భద్రంగా మడతలు పెట్టి, పెట్టెలో ఉంచాడు. లుంగీతో కుర్చీలో కూలబడి సిగరెట్ వెలిగించాడు.

* * *

''మీ కో సంగతి తెలుసా?''

''ఏమిటది?''

''ఈ దేశంలో ఈ ఏడాది వానల్లేవు. కరువొచ్చింది. ప్రజలు అల్లాడిపోతున్నారు.''

''అది ఈ దేశం జన్మహక్కు!''

''ఈ హక్కుల వెనక బుక్కులున్నాయి. చెబుతా, వినండి. మన ఆనందరావ్ అందరికంటే ఆఫీసుకి ముందొస్తున్నాడు. మానేజర్‌గారు అతనికేసి ఎంతో స్నేహంగా చూస్తున్నాడు. మీరు గమనించారా?''

''అందరూ గమనిస్తే వినేవాళ్ళు ఎవరు, చెప్పేవాళ్ళెవరు? !''

నవ్వేరు అందరూ.

గోవిందం 'నోటీసు' ఇచ్చాడు చదవటానికి. సాయంత్రం పార్టీ! అమాంతం ఆనందరావు సీటుకి పరుగెత్తారు.

''కంగ్రాట్స్, గురూ! మాకు తెలియనే తెలియదు. ఆఫీసరయ్యాక మేం జ్ఞాపకం ఉంటామా?''

''అంత తేలిగ్గా మరిచిపోను.'' హుందాగా నవ్వేడు.

* * *

తలుపు శబ్దం వినిపించగానే తీసింది మాధవి.

తూలి ముందుకొరిగేడు ఆనందరావు.

గుప్పున వాసన!

ఆశ్చర్యంతో బిగుసుకుపోయి శిలలా నిలబడి చూస్తోంది.

''ఏమి టలా చూస్తావ్? నేను— ఆనందరావుని. నీ మొగుణ్ణి. పేరు మర్చేశావా? లోపలికి రావచ్చా?'' కాళ్ళు అస్థిరంగా ఉన్నాయి.

''రండి...'' ఎలాగో గొంతు పెగుల్చుకుంది.

తాగిన వాళ్ళని చూస్తే వచ్చే భయం మాధవికి.

బరువుగా అడుగులు వేస్తూ వచ్చాడు.

తలుపులు వేసింది.

ముక్తావళి

పాలంకి వెంకట రామచంద్రమూర్తి

ఐర్లాండు దేశంలో ఒక భూస్వామి ఇంట ఒక పనిమనిషి ఉండేది. ఆ యువతి ఒక నీలాపనిందకు గురికాగా యజమాని ఆమెను తన ఇంటి నుండి తరిమివేశాడు. మంచు దట్టంగా కురుస్తున్న ఆ రాత్రి అంధకారంలో ఆ అనాథ ఒంటరిగా నడిచిపోయింది. మార్గంలో అక్కడక్కడ ఇళ్ళు కనపడ్డాయి కాని, 'చలిలో ఈ రాత్రి తలదాచుకోవడానికి కాస్త చోటు ఇవ్వండి' అని కాని, 'ఆకలి తీరడానికి ఒక రొట్టె ముక్క పెట్టండి' అనికాని ఆమె నోరు విప్పి ఏ గుమ్మం వద్దా అడగడానికి సాహసించలేకపోయింది. ఆమె ఫలానా అని తెలిసిపోతే ఆశ్రయం ఇవ్వరు సరికదా తిట్టి తరిమేస్తారన్న భయం ఆమెను ఎక్కడా నిలవకుండా చేసింది.

ఆమె నడుస్తూ వెళ్ళి వెళ్ళి ఒక రాళ్ళ గుట్టపైన బడి మూర్ఛపోయింది. అప్పుడొక విచిత్ర సంఘటన జరిగింది. ఉన్నతకాయు డొకడా దారిని వచ్చి ఆమెను సేదదీర్చి చేయిపట్టుకుని మెల్లగా నడిపించుకువెళ్ళాడు. ఆయన తలపైన లతలతో చుట్టిన కిరీటంలాంటిది ఉంది. ఆయన ముఖం ఆ చీకటిలో దేదీప్యమానంగా ప్రకాశిస్తూ కనపడింది. ఆయన చేతిలో చిక్కని పచ్చని ఆకులున్న కొమ్మ ఒకటి ఉన్నది. ఆ రెమ్మ భూమిమీద పెరిగే ఏ చెట్టుదీ కాదు. ఆ మహాపురుషు డామెను తీసుకు వెళ్ళి ఒక ఇంటి గుమ్మం వద్ద విడిచి, "లోనికి వెళ్ళు, నీ కక్కడ ఆశ్రయం లభిస్తుంది" అన్నాడు. ఆమె కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా ఆయన ముందు సాష్టాంగ పడింది. ఆయన ఆమెను లేవనెత్తి, "నేనీ దారిని ఎప్పుడో మళ్ళీ వస్తాను, నా వల్ల ఇపుడు నీకు ఏమి మేలు కలిగిందని తలుస్తున్నావో దానిని మరిచిపోకు" అని చెప్పి అదృశ్యుడయాడు. ఏసు ప్రభువు భూసంచారం చేస్తాడని క్రైస్తవులు విశ్వసించే ఒక పర్వదినమది. ఆ రాత్రి తనను ఆ విధంగా రక్షించినది ఆ ప్రభువే అని ఆ అనాథ తెలుసుకుంది.

ఆ ఇంటి యజమాని భార్య మరణించిన ఏకాకి. అత డా రాత్రి వచ్చిన ఆ అనాథ స్త్రీని పెండ్లి చేసుకున్నాడు. ఆ దంపతులకు ఒక కుమారుడు గలిగాడు.

ఆమె ఏటేటా ఆ పర్వదినం నాటి రాత్రి ఏసు ప్రభుని రాకకై ఎదురు చూస్తుండేది. ఇల్లు అలికి శుభ్రంచేసి అలంకరించేది. భక్ష్యాలూ, పానీయాలూ సిద్ధంచేసి ఉంచేది. ఆమె ఆ ఇంట ప్రవేశించి ఏడేండ్లు గడిచాయి కాని, ఏసు ప్రభువు రాలేదు. ఎనిమిదవ ఏట మళ్ళీ ఆ పర్వదినం వచ్చింది. ఆ నా డామె భర్త పని మీద మరొక గ్రామానికి వెళ్ళి రాత్రికి తిరిగిరాలేదు. ఆమె ఏసు ప్రభువుకు స్వాగతం ఇవ్వడానికి అదివరలో లాగే ఆ పర్వదినాన ఇల్లు అలంకరించి తన ఆరేళ్ళ కుమారునితో, "నాయనా! వీధి కొసనున్న అంగడికి పోయి పిండి తెస్తాను. ప్రభువుకోసం పిండితో తీపి రొట్టెను చేస్తాను. నేను వచ్చేలోగా ఈ ఎండు కొమ్మలను చితుకులుగా విరిచి ఉంచు. సర్ది ఉంచిన సామానేదీ ముట్టుకుని పాడుచెయ్యకు సుమా" అని చెప్పి వెళ్ళింది.

ఆమె వెళ్ళిన మరుక్షణంలో చినుగుపాత కట్టుకుని బక్కచిక్కిన శరీరంతో బాటసారి ఒకడు ఆ ఇంట ప్రవేశించాడు. అతని చేతిలో పచ్చని చిక్కని ఆకులున్న రెమ్మ ఒకటి ఉన్నది. చితుకులుగా విరవడానికి శ్రమపడుతూన్న బాలుని చేతుల నుండి కట్టెలను తీసుకుని ఆ ప్రయాణికుడు చిన్న చిన్న ముక్కలుగా చేసి పెట్టాడు. పిల్లవానికి కాలక్షేపంకోసం ఆ పాంథుడు వాని కెన్నో కథలు చెప్పాడు. పాటలు వినిపించాడు. వానితో కలిసి తనూ బాలుని లాగా ఆటలు ఆడాడు. కుర్రవాడు కోట కడదామని సరదా పడితే, "ఇవిగో రాళ్ళు, ఇవిగో దూలాలు" అంటూ గృహిణి సర్దివెళ్ళిన సామాను ఒక్కొక్కటే తీసి బాలునికి అందించాడు!

బాలుని తల్లి పిండితో వచ్చి చూసుకునేసరికి ఇల్లంతా గందరగోళంగా ఉంది. తన కొడుకుతో చేరి అల్లరి చేస్తున్న ఆ చింకిపాతరాయుని చూడటంతోనే ఆమెకు ఒళ్ళు మండింది. "ఎవడవురా నీవు? వెంటనే బయటకు పో!" అని కసిరింది. బాటసారి వినయంగా "అవతల మంచు దట్టంగా కురుస్తోంది, తల్లీ. చలిగాలి భరించ శక్యంగాకుండా వీస్తోంది. చాలా దూరం నడిచి నడిచి కాళ్ళు పీకుతున్నాయి. చీకటిలో దారి కనబడక ఒక రాళ్ళగుట్టమీద పడ్డాను. తెల్లవారడంతోనే నా దారిని పోతాను. ఈ రాత్రి ఇక్కడ తలదాచుకోనియ్యి" అని ప్రాధేయపడ్డాడు.

ఆమె ఏసు ప్రభువుకోసం కేకును తయారు చేయడానికని పిండిలో చక్కెర చేర్చి కలుపుతూ "పొమ్మంటే పోవేం? తాచెడ్డకోతి వనమంతా చెరిచిందన్నట్లు నా పిల్లవానికి అల్లరి నేర్పావు! ఇంట్లో వస్తువులన్నీ చెల్లాచెదరు చేశావు!" అంది.

అతడు—"ఆకలి దహించివేస్తోంది. ఆ పిండిలో కొంచెం నాకు పెడితే తిని వెడతాను" అన్నాడు. ఆమె "ఇది ప్రభువుకు నివేదించడంకోసం తయారౌతూన్న ప్రసాదం. నీకోసం కాదు. నీ 'దిష్టి' కళ్ళతో చూస్తూ నిలబడక త్వరగాపో అవతలకు!" అన్నది.

అతడు వెడలిపోయాడు. ఆ మరుక్షణంలో బాలుడు "అమ్మా, అతడు తనతో తెచ్చిన కొమ్మను ఇక్కడ మరిచిపోయాడే. ఇచ్చేసి వస్తాను" అంటూ ఆ అంధకారంలో వీధిలోనికి పరుగెత్తాడు. ఆమె భయంతో "చీకటిలో వెళ్ళకు రా" అని అరిచింది కాని, వాడు ఇట్టే మాయమయాడు. కొంతసేపు అయ్యాక తిరిగి వచ్చి, "అమ్మా! ఆయనను కలుసుకోలేకపోయాను. ఆయన భూమిమీద నడిచినట్లు చరచరా అడుగులు వేసుకుంటూ నదిమీద నడిచిపోయాడు. ఆయన పాదాలు జ్యోతులు బాగ మెరిసిపోతున్నాయమ్మా. ఆయన తలమీద కిరీటం కూడా ఉంది!" అంటూ చేత నున్న ఆ బాటసారి తెచ్చిన పచ్చని చిక్కని ఆకుల కొమ్మను ఆమె ముందు పడేశాడు. ఏడేళ్ళ క్రితం ఆ రాత్రి తాను ఏసుప్రభువు చేతిలో చూసిన కొమ్మయే అది! "అయ్యో! నే నెంత పాపాత్మురాలను! ప్రభువు కోసం నిరీక్షిస్తూనే గుర్తించలేకపోయాను! నే నా రాత్రి పడ్డ అవస్థను ఇప్పుడు ప్రభువు తన మాటల ద్వారా జ్ఞప్తికి తెచ్చినా అర్థం చేసుకోలేక పోయిన మూర్ఖురాలను! ఆ రాత్రి ప్రభువు నన్నీ ఇంట సురక్షితంగా విడిచిపెడుతూ, 'నీకు జరిగిన మేలును మరిచిపోకు' అని సెలవిచ్చి వెళ్ళారు. ఆ మేలును మరిచిపోయాను! పాంథుని ప్రభువుగా గుర్తించలేక నరకంలో పడిపోయాను!" అంటూ ఏడవసాగింది. ఆమె చేసిన పొరపాటే తరుచూ మనమూ చేస్తాము. మనకు తారసపడే దీనజనంలో ప్రభువు ఉన్నాడని గుర్తించలేము!

* * *

శబరి ఒక ఆటవిక నాయకుని కుమార్తె. ఆమెకు యుక్తవయసు రావడంతోనే తండ్రి ఆమె కొక వరుణ్ణి చూసి పెండ్లి ముహూర్తం నిశ్చయించాడు. పెండ్లి నాడు అమ్మవారికి బలి ఇవ్వడం కోసం ముందుగానే ఒక మేకను తెచ్చి రాటకు కట్టి ఉంచారు. అది దీనంగా అరుస్తుంటే చూసి శబరి, "నాయనా! ఈ మూగ జీవిని బలి ఇవ్వడం ఎందుకు?" అని తండ్రిని అడిగింది. అతడు—"కాళికాదేవి సంతోషించి, నీకు సుఖాన్ని వరంగా ఇవ్వడానికి" అన్నాడు. "నా స్వార్థం కోసం ఈ నోరు లేని జంతువు ప్రాణం తియ్యడానికి నా మనసొప్పటం లేదు. బలి ఇవ్వడం తప్పనిసరియే అయితే నాకు పెళ్ళియే

"పిల్లలు ..."

"నిద్రపోతున్నారు."

"వెరీ గుడ్ ... గదిలోకి మంచినీళ్ళు తీసుకురా."

'టై' వదులు చేసుకున్నాడు. కోటు చేతిమీద వేసుకుని లోపలికి వెళ్ళాడు.

గట, గట నీళ్ళు తాగి "రేపట్నుంచీ నన్ను ఆఫీసరు కమ్మన్నారు. మా మానేజరు ఆ సంతోషంలో 'విస్కీ' పట్టిశాడు. అర్థమైందా? నేను చెడిపోయానని ఏడవకు. ఎదిగేను. ఎదుగుతున్నాను. పెద్దవాళ్ళు ఏడవరు. నవ్వుతారు. నవ్విస్తారు."

"ఏడిపిస్తారు కూడా." కళ్ళు తుడుచుకున్నది,

నవ్వేడు.

"నీకు కాశీ పట్టు చీరలు, పిల్లలకి టెరిలీన్, ట్రైచ్లాన్, మనకో బంగళా, కారు, హోదా ..." వెర్రిగా నవ్వేడు. ఆగి, "పేటి మధ్య నీకు ఏడ్చే టైము ఉండదు, మాధవీ! బిజీ ... జీవితం రంగుల స్వప్నంలా అందంగా సాగిపోతుంది."

"ఏమండీ— భోజనం చెయ్యరూ?" బొంగురుగా అడిగింది.

"నో ... మై డార్లింగ్! తినేశాను. నువ్వు తిను."

వంటిల్లు సర్దుకోవడానికి వెళ్ళింది.

తిరిగి వచ్చేసరికి ఎడాపెడా పడి ఉంది సూటు. అస్తవ్యస్తంగా లుంగీ చుట్టుకుని దయ్యం వదిలిన మనిషిలా నిద్రపోతున్నాడు ఆనందరావు.

దీపం చిన్నది చేసింది మాధవి.

వెలుగుని మింగాలని విజృంభించింది చీకటి. ★